

## Arrest

nr. 189 672 van 12 juli 2017  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X  
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 16 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 februari 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 maart 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Ghanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 25 augustus 2016 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot, aan.

Op 22 februari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf van

meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd zijn:

*"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.08.2016 werd ingediend door:*

*Naam: A. [...]*

*Voornamen: E.K. [...]*

*Nationaliteit: Ghana*

*Geboortedatum: 06.02.1971*

*Geboorteplaats: Kumasi*

*Identificatienummer in het Rijksregister: [...]*

*Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.*

*Gelet dat artikel 42septies van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren (...) indien deze (...) fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht'.*

*Op 25.08.2016 werd op basis van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot vestiging ingediend door dhr. A. E.-K. [...], geboren op 06.02.1971 te Kumasi (Ghana), van Ghanese nationaliteit. Er werd een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie afgeleverd.*

*Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten op 14.12.2012 met mevr. Y.F. [...], geboren op 13.08.1961 te Toh-Kpallme (Ghana), van Nederlandse nationaliteit.*

*In het schrijven dd. 15.02.2017 meldt de procureur des Konings van het parket te Antwerpen het volgende betreffende bovenvermeld huwelijk (zie administratief dossier):*

*'Uit het onderzoek door de lokale politie van Antwerpen, uit de informatie vanwege de Belgische ambassade, uit de informatie van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de stad Antwerpen, district Antwerpen en uit de informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn de volgende elementen naar voor gekomen die duidelijk wijzen in de richting van een schijnhuwelijk:*

- Verblijfsvoordeel voor meneer: meneer diende op 1 december 2015 een visumaanvraag in type C / 90 dagen op uitnodiging bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Abidjan/Ivoorkust, alsook voor zijn 2 kinderen A. A. G. geboren op 21.09.2000 en E. G. geboren op 17.02.2001. Op 14 december 2015 gaf de Dienst Vreemdelingenzaken haar akkoord voor de afgifte van het visum aan betrokkene, de visumaanvragen van de kinderen werden geweigerd (verwantschap onbewezen/DNAprocedure lopende). Meneer werd op 12 februari 2016 in het bezit gesteld van een C- visum, geldig van 12 februari 2016 tot 27 mei 2016. Via de erkenning van dit huwelijk kan meneer een verblijfsrecht verwerven.*

- Snelle gang van zaken: betrokkenen hebben elkaar in 2011 in Ghana ontmoet. Mevrouw was daar voor een maand op vakantie en ondernam een bus-trip naar Kumasi. Meneer zat naast mevrouw in de bus en vroeg haar of zij gehuwd was. Betrokkenen hebben toen nummers uitgewisseld en behielden telefonisch contact met elkaar. Drie dagen na hun eerste ontmoeting bezocht mevrouw meneer bij hem thuis en hadden de partijen voor het eerst intiem contact met elkaar. Betrokkenen hebben elkaar gedurende deze vakantie 5 keer gezien. In december 2012 keer mevrouw terug naar Ghana voor het huwelijk. Betrokkenen zijn op 14 december 2012 gehuwd in Ghana. Nadat betrokkenen met elkaar gehuwd waren keerde mevrouw terug naar Nederland en hebben ze elkaar niet meer ontmoet. Er is bijgevolg sprake van een snelle gang van zaken op het stuk van de relatievorming.*

- Leeftijdsverschil: meneer is 10 jaar jonger dan mevrouw. Dit is niet gebruikelijk binnen de cultuur van betrokkenen.*

- Onduidelijk relatieverloop: er heerst onduidelijkheid over hoe de handvraging is verlopen. Meneer verklaart dat hij om mevrouw haar hand heeft gevraagd op 13 december 2012 bij een paar vrienden en enkele vertegenwoordigers van mevrouw haar ouders. Mevrouw verklaart echter dat de handvraging in 2011 reeds plaats vond. Ook verklaart mevrouw dat meneer enkel aan haar oom om haar hand gevraagd heeft.

- Vorige verblijfsgerichte relatie van mevrouw: mevrouw is Nederland in 2005 legaal binnen gekomen via een procedure gezinshereniging met haar ex-partner.

- Tegenstrijdige verklaringen:

- Meneer verklaart dat zijn kinderen bij hun moeder in Ghana wonen. Mevrouw verklaart echter dat meneer zijn 2 kinderen bij hun grootouders in Ghana wonen.
- Mevrouw verklaart dat meneer sinds hij in België is dagelijks telefonisch contact heeft met zijn kinderen. Meneer verklaart echter dat hij zijn kinderen slechts 2 keer gesproken heeft sedert hij in België is. Het is dan ook opmerkelijk dat mevrouw beweert zijn kinderen ook dagelijks te spreken, als meneer met zijn kinderen telefoneert.
- Mevrouw verklaart 10 jaar in Nederland te hebben gewoond. Meneer verklaart dat mevrouw 12 jaar in Nederland gewoond heeft.
- Volgens mevrouw hadden ze pas na de vijfde ontmoeting voor het eerst seksueel contact, volgens meneer reeds bij de derde ontmoeting.
- Volgens meneer vroeg hij haar bij de derde ontmoeting ten huwelijk; volgens mevrouw was dit bij de vijfde ontmoeting.
- Betrokkenen vergissen zich in de duurtijd van de periode tussen de laatste ontmoeting in Ghana en het huwelijk waarop ze elkaar terug zagen. Dat is een kleine achttien maand en geen zes maanden zoals betrokkenen willen doen uitschijnen.
- Meneer verklaart dat mevrouw naar België kwam om zich bij hem te voegen, ofschoon hij toen nog in Ghana zat. Hij voegt eraan toe dat mevrouw besliste om in België te komen wonen. Meneer geeft hiermee impliciet maar zeker toe dat men naar België verhuisde om de strengere Nederlandse verblijfsreglementering te omzeilen. Mevrouw getuigt dat ze een andere omgeving nodig had. Ze spreekt niet over een verhuis naar België met het oog op gezinshereniging.
- Volgens mevrouw moest meneer voor het laatst in het weekend werken in januari 2017; volgens meneer is dit al geleden van vorig jaar;
- Volgens mevrouw is meneer na zijn werk rond 17.00 thuis; volgens meneer werkt hij tot 16.00 afhankelijk of er veel werk is aangezien hij via interim werkt;
- Meneer weet niet hoe de kerk in Lokeren heet; volgens mevrouw is het de Sint-Pieterskerk
- De verjaardag van meneer werd volgens mevrouw enkel onder hun tweeën gevierd terwijl de huisgenoten op hun eigen kamer waren; volgens meneer vierden de huisgenoten zijn verjaardag samen met hen;
- Het toekomstplan voor meneer is een eigen huis kopen; voor mevrouw is dit naar Ghana reizen.  
Zij wil dat meneer ingenieur wordt;
- Meneer weet nog niet of er nog een huwelijksfeestzaal komen in België; volgens mevrouw komt dit er nog en zijn ze dit al aan het plannen.

- Personalia: betrokkenen zijn onwetend over een reeks zaken die partners in normale omstandigheden wel weten van elkaar. Bij wijze voorbeeld verwijst mijn ambt naar volgende elementen:

- Meneer weet niet wanneer mevrouw naar België is verhuisd
- Mevrouw weet niet of meneer gestudeerd heeft of niet. Zij verklaart dat dit haar zaken ook niet zijn.

- *Meneer is niet op de hoogte van mevrouw haar relatieverleden.*

- *Tradities:*

- *Het is binnen de Afrikaanse cultuur zeer ongebruikelijk dat een man huwt met een veel oudere vrouw, zeker wanneer zij geen kinderen meer kan krijgen.*
- *Er vond kennelijk geen verlovingsfeest plaats*
- *Meneer weet niet hoeveel de bruidschat bedroeg*
- *Van de huwelijksplechtigheid zijn kennelijk geen foto's*

- *Onvoldoende bewijzen:*

- *Als bewijs van hun relatie leggen de partijen geldoverdrachten van 2015 voor en enkele ongedateerde foto's van betrokkenen samen. Deze tonen niet aan dat partijen een duurzame relatie hebben en of deze nastreven.*
- *Meneer is sinds februari 2016 in België. Tussen zijn aankomst in België en het huwelijk hebben betrokkenen elkaar niet meer gezien. Evenmin werd een poging ondernomen om meneer naar België of Nederland te laten komen. Dit strookt niet met de houding van een normaal verliefd koppel.*

- *Vorbereiding op het interview:*

*Betrokkenen waren voor het interview bij de burgerlijke stand vergezeld met meneer O. S. [...]. Meneer O. [...] bood op 16 september 2015 samen met mevrouw O. J. [...] zijn aangifte wettelijke samenwoning aan. Op 15 februari 2016 besloot de ambtenaar van de burgerlijke stand te Borgerhout de registratie van de wettelijke samenwoning, na negatief advies van de procureur des Konings, te weigeren. Meneer O. [...] had betrokkenen vermoedelijk op de hoogte gebracht van de mogelijk vragen die tijdens het interview gesteld konden worden.*

- *Tijdens het interview werd mevrouw betrap op het hebben van een "spiekbrief". Op dit briefje staat het ontmoetingsrelaas, familiegegevens van meneer vermeld. Mevrouw verklaarde na het onderscheppen hiervan, dat zij last heeft van vergeetachtigheid door de menopauze.*

- *Poging om het onderzoek te omzeilen: betrokkenen waren aanvankelijk ingeschreven in Antwerpen alwaar zij de huwelijksakte hebben aangeboden ter erkenning. Lopende de procedure gezinshereniging 19ter zijn betrokken verhuisd naar Lokeren. Wellicht dachten ze op die manier ofwel het onderzoek konden vertragen ofwel aan een onderzoek naar de oprechtheid van de relatie konden ontsnappen.*

- *Twijfelachtige samenwoning: de lokale recherche van Antwerpen kon bij een onaangekondigde samenwoonscontrole op het adres van betrokkenen niemand treffen. De burens kennen betrokkenen niet als koppel. Op het adres van verdachten zou het een komen en gaan zijn van zwarte mensen. Volgens een andere buur woont er een alleenstaande zwarte man die in de transportsector werkt. Soms zou er ook een neef van betrokkene verblijven. De rolluiken zijn steeds gesloten. Het is bijgevolg niet duidelijk op betrokkenen daadwerkelijk als gezin samenleven op hun adres.*

- *Integratie: mevrouw bezit de Nederlandse nationaliteit doch spreekt slechts in beperkte mate Nederlands. De vraag rijst hoe zij meneer zal kunnen bijstaan bij zijn integratie in de Belgische samenleving.'*

*Art. 27 gelezen in samenhang met de artikelen 46 en 47 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (WIPR) bepaalt dat een buitenlandse huwelijksakte in België door alle overheden wordt erkend, wanneer de rechtsgeldigheid naar de vorm wordt vastgesteld volgens het recht van het land waarin de akte werd opgemaakt, en de grondvoorwaarden overeenkomstig het toepasselijke recht werden nageleefd, mede rekening houdend met art. 21 (de openbare orde-exceptie) en art. 18 (wetsontuiging) WIPR.*

*Wat de huwelijks toestemming betreft, werd bij art. 12 van de Wet van 4 mei 1999 een artikel 146bis B.W. ingevoegd, dat een materiële IPR-norm inhoudt ten aanzien van huwelijken waarbij een vreemdeling betrokken is.*

*Artikel 146bis B.W. bepaalt: “er is geen huwelijk wanneer, ondanks de tegen formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.*

*In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgische rechtsbestel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 WIPR).*

*Uit het voorgaande blijkt nu dat het op 14.12.2012 in Kumasi (Ghana) afgesloten huwelijk er kennelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten.*

*Art. 18 WIPR bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht (wetsontduiking).*

*Aangezien dit huwelijk in het buitenland werd afgesloten om te ontsnappen aan de toepassing van het Belgische recht, meer bepaald het onderzoek naar de huwelijksintenties overeenkomstig art. 167 B.W.*

*Om deze redenen verleent mijn ambt een negatief advies.’*

*Op basis van het voorgaande weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen dhr. A. E. K. en mevr. Y. F. [...]afgesloten huwelijk te erkennen in België. Het afgesloten huwelijk opent bijgevolg geen rechten voor betrokkenen.*

*Met betrekking tot de weigering tot erkenning van de geldigheid van de akte kan door middel van een eenzijdig verzoekschrift een beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg overeenkomstig artikel 23 van het wetboek IPR. Het beroep moet overeenkomstig de in artikelen 1025 tot 1034 van het gerechtelijk wetboek bedoelde procedure worden ingediend.*

*Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.*

*Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.*

*Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, noch van een medische problematiek in hoofde van betrokkene. Het bevel om het grondgebied te verlaten is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden: immers, indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Wat het gezins- en familieleven betreft dient er opgemerkt te worden dat de oprechtheid van het afgesloten huwelijk wordt betwist door de Procureur des Konings te Antwerpen.”*

## **2. Onderzoek van het beroep**

**2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.**

**2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:**

*“Dat, als gevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker van zijn in België verblijvende echtgenote wordt gescheiden.*

*Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.*

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel<sup>1</sup>.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt<sup>2</sup>.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, geschonden wordt (nu hij niet kan blijven bij zijn echtgenote in België) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoeker."

2.1.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegeven van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing, die samen met de tweede bestreden beslissing aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die zich in hetzelfde document bevindt, zodat de verzoekende partij kennis heeft van de motieven van beide bestreden beslissingen, een motivering wordt gegeven aangaande het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij, met name dat de Dienst Vreemdelingenzaken weigert dit huwelijk te erkennen onder verwijzing naar het negatief advies van de procureur des Konings. De motieven van de procureur des Konings worden tevens weergegeven in de eerste bestreden beslissing.

Uit de motieven blijkt bijgevolg dat de verwerende partij het bestaan van een werkelijk gezinsleven niet aanvaardt gelet op het advies van de procureur des Konings omdat het buitenlands huwelijk kennelijk niet gericht is om ene duurzame levensgemeenschap te stichten.

Gelet op het negatief advies van het parket, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij vervolgens besluit dat het afgesloten huwelijk geen rechten opent voor de verzoekende partij.

Het negatief advies van de procureur des Konings, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, vormt een *contra*-indicatie voor het vaststellen van het bestaan van een werkelijk gezinsleven.

Immers, het advies van de procureur des Konings die het gevolg is van een grondig onderzoek raakt aan de kern van wat als een beschermenswaardig gezinsleven wordt beschouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM, met name een stabiele en oprechte *de facto* relatie tussen partners. Het EHRM beschouwt een huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd als een beschermenswaardig gezinsleven dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM ('*lawful and genuine marriage*', zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk*, par. 62).

Waar de verzoekende partij nog stelt dat de verwerende partij geen degelijk onderzoek heeft gevoerd naar het voorgehouden gezinsleven, merkt de Raad op dat wanneer na grondig onderzoek wordt vastgesteld dat de intentie van de verzoekende partij enkel is gericht op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, de verwerende partij dan ook,

zonder dat bijkomend onderzoek nodig is, op goede gronden kan besluiten dat het huwelijk geen rechten opent. Er is *in casu* geen beschermenswaardig gezinsleven.

Voor zover de verzoekende partij van oordeel zou zijn dat de bestreden beslissingen een inbreuk uitmaakt op haar privéleven, dient de Raad vast te stellen dat zij geenszins *in concreto* aantoonbaar dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt.

De verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van rechten van verdediging. De verzoekende partij meent ook dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, de motiveringsplicht (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Gelet op het gegeven dat de middelen op mekaar voortbouwen, worden ze samen besproken.

2.2.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

*“Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de aanvraag tot vestiging wordt geweigerd gezien hij op basis van het advies van de procureur des Konings van het parket te Antwerpen weigert het huwelijk van verzoeker te erkennen.*

*Dat verzoeker opmerkt dat zijn huwelijk dd. 14.12.2012 wel werd erkend nu zijn aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ontvankelijk werd verklaard en hij vervolgens in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie.*

*Dat verweerder echter gehouden was deze eerdere beslissing van het stadsbestuur van Lokeren te respecteren.*

*Dit is echter niet gebeurd waardoor er sprake is van het rechtszekerheidsbeginsel.*

*Dat verzoeker verder opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker, hem te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek en verzoekers rechten van verdediging hem aan te schrijven/uit te nodigen bewijstukken aangaande de oprechtheid van zijn huwelijk neer te leggen.*

*Geenszins werd verzoeker voorafgaandelijk uitgenodigd om gehoord te worden en/of bijkomende documenten neer te leggen.*

*Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van verzoekers rechten van verdediging.”*

En:

*“Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.*

*Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.*

*Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!*

*Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.*

*Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.*

*Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.*

*In casu werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.*

*In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.*

*Daarnaast stelt het artikel 74/13 Vw. het volgende :*

*« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».*

*Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.*

*Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.*

*Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en het art. 74/13 Vw. , geen rekening hield met verzoekers huwelijk, verzoekers gezins- en familieleven in België (verzoeker woont te Lokeren duurzaam samen met zijn echtgenote).*

*Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd."*

2.2.2. De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij haar huwelijk diende te erkennen nu ze in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter door de stad Lokeren.

Artikel 27, §1, eerste lid, van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) bepaalt wat volgt:

*“Een buitenlands authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”*

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid die, bij de uitoefening van zijn bevoegdheden, van oordeel is dat ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder ingevolge de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren. (cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, J. ERAUW c.a. (eds.), Antwerpen, Intersentia en Brussel, Bruylant, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is de verwerende partij de overheid die bevoegd is voor het toekennen van een recht van verblijf van meer dan drie maanden. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, §1, eerste lid, van het WIPR te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, §1, eerste lid, van het WIPR deze bevoegdheid tot *de plano*-erkenning toevertrouwt aan “*alle overheden*”, staat de omstandigheid dat een ambtenaar van de stad Lokeren een bijlage 19ter aan de verzoekende partij uitgereikt heeft, er niet aan in de weg dat de verwerende partij binnen haar bevoegdheden, deze erkenning weigert.

De verzoekende partij stelt ook dat ze door de verwerende partij gehoord had moeten worden voor het nemen van de bestreden beslissing zodat ze bewijsstukken omtrent de oprechtheid van haar huwelijk had kunnen voorleggen.

Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.*

*2. Dit recht behelst met name:*

*a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;*

*(...)”*

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Te dezen heeft de verzoekende partij ruimschoots de mogelijkheid gehad om bij het indienen van haar aanvraag nuttig voor haar belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan de bevoegde diensten van de verwerende partij over te maken teneinde aan te tonen dat zij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Zij heeft aldus haar standpunt op nuttige wijze naar voren kunnen brengen.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij door het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen alsnog diende te worden uitgenodigd om stukken voor te leggen. Er blijkt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu*, nadat de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag in de mogelijkheid was alle volgens haar dienstige bewijsstukken over te maken, haar alsnog diende uit te nodigen om haar gezinssituatie uiteen te zetten. Daarenboven gaat de verzoekende partij er ook aan voorbij dat zij op 31 januari 2017 om 11 uur 10 door de politie van Lokeren werd gehoord in het kader van het onderzoek naar de oprechtheid van haar huwelijk.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Ook toont de verzoekende partij *in casu* niet aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout. Evenmin maakt de verzoekende partij een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de hoorplicht aannemelijk. Deze onderdelen van het middel zijn ongegrond.

Voorts voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de verzoekende partij zich beperkt tot een louter theoretische uiteenzetting en niet aantoont welk belang zij heeft bij haar kritiek, nu uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat er *in casu* geen beschermenswaardig gezinsleven is. Voorts geeft de verzoekende partij geen enkele indicatie omtrent *“het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”* die ten onrechte niet zou zijn betrokken bij de totstandkoming van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en die, als dat wel het geval zou zijn geweest, desgevallend tot een andere beslissing had kunnen leiden in die zin dat geen verwijderingsmaatregel zou zijn afgeleverd.

De Raad wijst er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken, doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

Het evenredigheidsbeginsel hangt in wezen nauw samen met het redelijkheidsbeginsel, hetgeen slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoekende partij toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

De verzoekende partij kan, tenslotte, niet nuttig verwijzen naar richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging. Uit artikel 1 van deze richtlijn volgt duidelijk dat de richtlijn enkel van toepassing is op gezinshereniging met onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De richtlijn is dus niet van toepassing op gezinshereniging met Nederlandse onderdanen, zoals hier het geval is. Dit middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

De middelen zijn ongegrond.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

**Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS